

Arrest

nr. 233 414 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 september 2019 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekende partij op 30 september 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gezien het arrest nr. 231 328 van 16 januari 2020 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt opgeroepen voor de zitting van 12 februari 2020 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2018 wordt K.M., de vader van verzoeker, in België erkend als vluchteling.

Op 22 februari 2019 dient verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf).

Op 29 mei 2019 dient het CAW Regio Gent - Eeklo bij de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvulling in op deze visumaanvraag.

Op 27 september 2019 wordt deze visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“Commentaar: Aangezien betrokkene zich als 28 jarige Pakistaan bij zijn Pakistaanse vader in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken , het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene is 28 jaar oud, meerderjarig, en er wordt van hem geacht voor zichzelf te kunnen instaan. Er worden geen medische of andere elementen aangebracht op basis waarvan kan worden aangenomen dat betrokkene belemmerd is om voor zichzelf te kunnen instaan. In een bijkomend schrijven dd. 29/05/2019 vanwege CAW Gent werd ter ondersteuning van de visumaanvraag aangegeven dat betrokkene wegens zijn activiteiten ivm de bouw van Ahmadi moskeën risico zou lopen in Pakistan, dat betrokkene wegens de opgelopen trauma's bij zijn moeder en vader moet blijven, dient te worden opgemerkt dat dit verklaringen betreffen zonder stavingsstukken waardoor deze onmogelijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Op basis hiervan komt betrokkene niet in aanmerking voor een visum op basis van humanitaire gronden. Betrokkene toont niet dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon, in casu zijn vader, er werden slechts 3 bewijzen van een geldtransfer (RIA TRANSFER) voorgelegd dd 01/11/2018 + 31/01/2019 + 29/03/2019) voor een totaalbedrag van ongeveer 1000Euro, op naam van zijn moeder maar deze fondsen zouden eveneens jegens betrokkene zijn opgestuurd. Gelet dat de vader, (behoudens een kort verblijf in Duitsland februari - aug 2017) reeds sinds 2005° in België is, op het moment dat betrokkene 14 jaar was),betreffen deze bewijzen van financiële steun over de periode van de laatste 10 maanden (sinds november 2018). Deze vormen dus geen bewijzen van regelmatige steun, tijdens zijn 14 jaar in België werden enkel van het laatste jaar bewijzen van financiële steun aangebracht. Uit het administratief dossier en de verklaringen van de te vervoegen vader in het kader van zijn verschillende asielaanvragen blijkt dat betrokkene nog een zus in Pakistan (gehuwd + kinderen), en eveneens nog 2 ooms woonachtig in Rabwah/ Pakistan heeft. Betrokkene is niet geïsoleerd (familiaal), en er dient van hem niet verwacht te worden om als 28 jarige bij zijn ouders in België te gaan wonen. Betrokkene bewijst aan de hand van het document "Betalingssattest Open Universiteit Islamabad dd. 20/11/2018" dat hij studeert en zoals reeds aangehaald ontbreekt het de aanvraag aan overtuigende humanitaire/medische of andere elementen die de afgifte van een humanitair visum enigszins staven en zodoende geen omzeiling van de bepalingen van gezinshereniging art 10(bis)VW betreft waarbinnen de categorie gezinshereniging van niet -EU meerderjarige kinderen met niet EU ouders niet voorzien werd (infra). Betrokkene kan indien nodig verder financieel gesteund worden door zijn vader vanuit België via RIA Transfer of andere internationale operatoren. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe gefundeerde visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven (Infra). Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel, genomen uit de schending van:

- Artikels 9, 13 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- Artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;
- Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De aanvraag van verzoeker werd grotendeels gefundeerd op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, beschermd door artikels 8 EVRM en 7 van het Handvest.

In de aanvraag werd daar uitvoerig bij stilgestaan:

2. Recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de noodzaak van een flexibele beoordeling van de gezinsherenigingsaanvraag bij vluchtelingfamilies

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet is niet van toepassing in casu aangezien verzoeker ouder is dan 18 jaar, maar dit verhindert de toepassing van het recht op gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM niet. Tussen K. M. (...) en zijn zoon S. A. M. (...) kan er sprake zijn van een band van afhankelijkheid en een effectief gezinsleven (zie hierover verder meer).

Artikel 8 EVRM vormt geen absoluut recht, maar bij de beoordeling van een eerste aanvraag tot verblijf, moet er nagegaan worden of de overheid een positieve verplichting heeft om het gezinsleven te behouden en voort te zetten. Er moet daartoe een juist evenwicht behouden worden tussen de individuele belangen van de aanvrager en de publieke belangen van de samenleving. Indien deze evenwichtsoefening uitwijst dat er dergelijke positieve beslissing bestaat, leidt een weigering van de aanvraag tot een schending van artikel 8 EVRM.¹

Rechtspraak van het EHRM bepaalt dat de kwestie of er objectieve belemmeringen bestaan om een gezinsleven te leiden in het herkomstland (zoals het geval is aangezien K. M. (...) erkend werd als vluchteling), een cruciale factor is die beschouwd moet worden bij het maken van het evenwicht tussen enerzijds het algemeen belang van de overheid en anderzijds het individueel belang en het recht op gezinshereniging².

Uit het vluchtrelaas van K. M. (...) blijkt dat het gezinsleven met zijn gezin door geen andere reden werd onderbroken dan door de omstandigheden die dwongen om te vluchten. De omstandigheden waarin vluchtelingen ongewild gescheiden werden van familieleden nopen tot een uitzonderlijke behandeling van hun aanvraag tot gezinshereniging.

Overweging 8 van de Richtlijn inzake het recht op gezinshereniging (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003) erkent tevens in die zin dat "[d]e situatie van vluchtelingen [...] bijzondere aandacht [vraagt] vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging."

Zo preciseert UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van onderdanen van derde landen die in de Europese Unie verblijven dat "gezinshereniging een fundamenteel aspect is van de normalisering van de levens van mensen die vervolging of ernstig gevaar ontvlucht zijn en die hun gezin kwijtgeraakt zijn toen ze werden verdreven en moesten vluchten."

Ook de Europese Commissie besluit in die zin: "Bij het omzetten en toepassen van deze bepalingen moeten de lidstaten bijzondere aandacht schenken aan de situatie van vluchtelingen die gedwongen hun land ontvluchten en belet is aldaar een gezinsleven te leiden."³

De recente rechtspraak van het EHRM gebiedt dan ook heel duidelijk een andere soort beoordeling van aanvragen gezinshereniging, indien het familieleden van vluchtelingen betreft. Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen.⁴

UNHCR benadrukt dat voor vluchtelingen die geen ander land hebben dan het land van asiel om een normaal gezinsleven te leiden, een gezinshereniging zou moeten worden toegestaan in dat land.⁵

3. Gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM: de nauwe gezinsband en de band van afhankelijkheid tussen K. M. (...) en S. A. M. (...)

Het feit dat de familie geen gezinsleven kan behouden in het herkomstland en dat het gezinsleven onderbroken werd louter door de omstandigheden van de gedwongen vlucht, vereist aldus een soepele beoordeling, onder andere over de omschrijving van gezinsleden die in aanmerking komen voor een gezinshereniging. Daarnaast zijn de nauwe gezinsbanden en de financiële en affectieve afhankelijkheid cruciaal bij beoordeling van het effectieve gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

UNHCR bepaalt dat een brede definitie van 'gezin' moet worden gehanteerd wanneer dit volgt uit de situatie en de omstandigheden die de gedwongen vlucht hebben meegebracht.⁶

In die zin bepaalt het UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek over gezinshereniging dat: "The strict interpretation of the family definition (...) is a cause for concern where non-biological children, nieces and nephews have become part of the family as a consequence of persecution or forced displacement." " Besides the notion of the nuclear family, UNHCR stresses that the element of dependency among family members, physical and financial, as well as psychological and emotional, should find its appropriate weight in the final determination:

Dependency may usually be assumed to exist when a person is under age of 18 years, but continues if the individual (over the age of 18) in question remains within the family unit and retains economic, social and emotional bonds. Dependency should be recognized if a person is disabled and incapable of self-support, either permanently or for a period expected to be of long duration. Other members of the household may also be dependents, such as grandparents, single/lone brothers, sisters, aunt, uncles, cousins, nieces, nephews, grandchildren; as well as individuals who are not biologically related but are cared for within the family unit?"⁷

De rechtspraak van het EHRM bepaalt tevens dat de vraag naar het bestaan van een gezinsleven in eerste instantie een feitenkwestie is, het zijn dus in eerste instantie de feitelijk bestaande gezinsbanden die in acht moeten worden genomen.⁸ Het EHRM besloot in een aantal zaken betreffende jongvolwassenen die zelf nog geen gezin hadden, dat hun relatie met hun ouders en andere gezinsleden ook binnen de definitie van 'gezinsleven' vallen: " In the case of an applicant who had reached the age of majority [...] and was living with his parents, that it had accepted in a number of cases that the relationship between young adults who had not founded a family of their own and their parents or other close family members also constitutes 'family life.'⁹

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft tevens in die zin geoordeeld dat: "Ce principe s'étend aux personnes à charges, tel un descendant majeur, s'il dépend matériellement ou financièrement de l'assistance du membre de sa famille qui est reconnu réfugié, en raison de son âge, d'une invalidité ou d'une absence de moyens propres de subsistance."¹⁰ Artikel 10, lid 2 van de Richtlijn gezinshereniging bepaalt expliciet dat de lidstaten het toepassingsgebied daarvan mogen uitbreiden door gezinshereniging van niet in artikel 4 genoemde gezinsleden toe te staan indien deze ten laste komen van de vluchteling. De richtlijn bepaalt dan ook de minimum normen inzake een gezinshereniging.

In België vindt deze facultatieve bepaling in praktijk zijn uitwerking door de mogelijkheid een verblijf toe te kennen op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge zoveel mogelijk door humanitaire motieven te laten leiden, aangezien artikel 10, lid 2, geen beperkingen stelt aan de mate van verwantschap van "niet in artikel 4 genoemde gezinsleden". Het begrip "afhankelijkheid" is de doorslaggevende factor.¹¹

Ook het Europees Hof van Justitie heeft geoordeeld dat de status van "afhankelijk" of "ten laste komend" gezinslid voortvloeit uit de hoedanigheid van een feitelijk situatie.¹² Bij het onderzoeken van de persoonlijke omstandigheden van een indiener moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende factoren die in het specifieke geval van belang kunnen zijn, zoals de mate van economische en fysieke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen de gezinshereniger en het gezinslid.¹³

De Europese Commissie stelt in die zin vast dat¹⁴: "Bijgevolg kan "afhankelijkheid" verschillen naar gelang de betrokken situatie en het specifieke gezinslid. Om vast te stellen of gezinsleden ten laste zijn, moet de lidstaat beoordelen of zij, gelet op hun financiële en sociale omstandigheden, behoefte hebben aan materiële steun voor om te voorzien in hun levensbehoeften in hun land van herkomst of het land waar ze vandaan kwamen bij de indiening van hun verzoek om gezinshereniging.¹⁵

Men kan in dit dossier spreken van een nauwe gezinsband (kind- ouder) en nauwe band van financiële en affectieve wederzijdse afhankelijkheid, zoals die voornamelijk blijkt uit de financiële steun

S. A. M. (...) woont bij zijn moeder in C. C. (...), hij volgt computerlessen in een college. Wanneer zijn moeder naar België verhuist, blijft hij alleen achter. Hij heeft twee zussen H. T. Q. (...) en Z. S. (...). De

eerstgenoemde zus woont in Pakistan met haar man en kinderen. De andere zus woont in het Verenigd Koninkrijk. Dit maakt dat hij alleen woont met zijn moeder.

[...]

4. Individuele behandeling van de aanvraag en conclusie.

Artikel 17 van de richtlijn gezinshereniging gebiedt de lidstaten tot een individuele en proportionele behandeling van elke aanvraag gezinshereniging. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen gemaakt worden.¹⁶

De Europese Commissie voegt hierbij in zijn mededeling toe dat: "Afzonderlijk kunnen geen individuele factoren automatisch tot een beslissing leiden; er dient rekening te worden gehouden met alle relevante factoren." (Zie zaak C-540/03, Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, 27 juni 2006, punten 66, 87, 88, 99 en 100). "Voorbeelden van andere factoren zijn de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, de levensomstandigheden in het land van herkomst, de leeftijd van de betrokken kinderen, de afhankelijkheid van gezinsleden (...) Alle individuele omstandigheden van een geval moeten worden geïdentificeerd en het gewicht dat aan individuele respectievelijk openbare belangen wordt gehecht, moet in soortgelijke gevallen vergelijkbaar zijn. Er moet sprake zijn van een redelijke en evenwichtige balans tussen de relevante individuele en openbare belangen." [eigen onderlijning]

"De lidstaten zijn in elk geval gebonden aan de beginselen van artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inzake eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven en de relevante rechtspraak van het EVRM en het HvJ."¹⁷

Het Hof en de richtsnoeren bepalen ook dat de lidstaten de verzoeken moeten behandelen met het oog op de bevordering van het gezinsleven in gedachten, elke afwijzing moet strikt worden geïnterpreteerd.¹⁸

Onder meer de Europese Richtlijn inzake gezinshereniging, de richtlijnen van het UNHCR en de Europese Commissie, de rechtspraak van het EHRM en het EvJ geven aan dat de omstandigheden in casu waarbij het gezinsleven buiten hun wil werd onderbroken en waarbij het onmogelijk is om het gezinsleven verder te zetten in het herkomstland vanwege de vrees voor vervolging bij terugkeer, cruciaal zijn bij de beoordeling van het recht op gezinshereniging zoals vervat in artikel 8 EVRM. De definitie van het 'gezin' moet in deze humanitaire omstandigheden ruim worden beschouwd. Er werd in casu onder meer aan de hand van het asiëldossier aangetoond dat er sprake is van hechte gezinsbanden en hechte banden van financiële en affectieve afhankelijkheid tussen S. A. M. (...) en K. M. (...). De opgelopen trauma's in Pakistan maken het gezinsleven ook van hechtere aarde, en maken de voortzetting van het gezinsleven belangrijker voor het welzijn van het gezin in zijn geheel. Het is cruciaal dat de Belgische autoriteiten de voortzetting van het gezinsleven actief ondersteunen.

Het recht op gezinsleven zou dus in het gedrang komen indien S. A. M. (...) zich niet kan herenigen met zijn vader en moeder in België.

Een weigering van gezinshereniging zou buiten proportie zijn en is zeker niet noodzakelijk in een democratische samenleving, in het belang van het economische welzijn van het land, of ter bescherming van rechten en vrijheden van anderen. Een weigering van het visum zou dan ook meebrengen dat het recht op gezinshereniging zoals vervat in artikel 8 EVRM, artikel 22 van de Grondwet, en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie²² geschonden wordt.

Omwille van deze feitelijke en juridische elementen zouden wij u dan ook vriendelijk willen vragen om een humanitair visum op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet te willen toekennen aan S. A. M. (...).

Wat artikel 8 EVRM betreft, vermeldt de bestreden beslissing uitsluitend het volgende:

"Aangezien betrokkene zich als 28 jarige Pakistaan bij zijn Pakistaanse vader in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de

tussenkoms van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. ”

Eerste onderdeel

Deze motivering betreffende artikel 8 EVRM schiet kennelijk tekort.

Tegenpartij stelt op zeer algemene wijze dat de weigering tot afgifte van een humanitair visum niet in strijd is met artikel 8 EVRM, en voegt daar enkele algemene overwegingen aan toe.

Deze bepalingen hebben geen uitstaans met verzoekers individuele situatie.

Inderdaad, tegenpartij heeft volledig nagelaten om verzoekers individuele aanvraag te toetsen aan artikel 8 EVRM.

De motivering van de bestreden beslissing laat in ieder geval niet toe vast te stellen dat zij verzoekers individuele situatie getoetst heeft aan artikel 8 EVRM.

Deze vaststelling klemmt des te meer daar verzoeker zér uitvoerig is ingegaan op de waarborgen die artikel 8 EVRM biedt en de toepassing daarvan op zijn specifieke situatie (zie supra).

De bestreden beslissing is kennelijk gebrekkig gemotiveerd en schendt artikels 8 EVRM en 7 van het Handvest.

Tweede onderdeel

Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn aanvraag zijn geboorteakte neer, als bewijs van zijn familiale band. Er werd in de aanvraag uitvoerig ingegaan op de bijzonder hechte band tussen verzoeker en zijn vader.

Tegenpartij lijkt niet te betwisten dat verzoeker de enige zoon is van de Heer K. (...), die als vluchteling erkend werd in België.

Desalniettemin wordt er, wanneer tegenpartij artikel 8 EVRM vermeldt, gesproken over “vermeende familiale en affectieve banden”.

Het is het één of het ander:

Ofwel meent tegenpartij dat de familiale en affectieve banden tussen verzoeker en zijn vader niet bewezen zijn en dat een beoordeling in het licht van artikel 8 EVRM zich dus niet opdringt. In dat geval diende zij minstens te motiveren waarom de bewijzen die in die zin neergelegd werden niet volstaan.

Dit werd niet gedaan.

Ofwel worden de familiale en affectieve banden tussen verzoeker en zijn vader niet betwist. Dan dient tegenpartij niet van “vermeende” banden te spreken, maar wordt van haar verwacht dat zij de individuele situatie van verzoeker beoordeelt in het licht van artikel 8 EVRM.

Dit werd evenmin gedaan.

Het is het één of het ander en de bestreden beslissing is in beide gevallen kennelijk gebrekkig gemotiveerd.

Derde onderdeel

Het is vaste rechtspraak van uw Raad dat (zie o.a. RvV arrest nr. 153.083 van 22.9.2015; arrest nr. 163.192 van 29.2.2016; arrest nr. 225.347 van 59.8.2019):

“Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige

wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuhez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, §62).

[...]

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" (billijke afweging) tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. "

In casu dient vastgesteld te worden dat tegenpartij geen enkele afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM.

Zij heeft integendeel volledig nagelaten om verzoekers situatie in het licht van dit artikel te beoordelen, en dit ondanks de uitvoerig gemotiveerde aanvraag van verzoeker in die zin, in het licht van de rechtspraak van het EHRM en de richtlijnen van het UNHCR.

De bestreden beslissing, die zelf geen belangenafweging maakt in het licht van artikel 8 EVRM, betreft een manifeste schending van dit artikel en is kennelijk gebrekkelijk gemotiveerd."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Het eerste middel voert de schending aan van de artikelen 9, 13 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het tweede middel voert de schending aan van de artikelen 9, 13 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.¹

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.²

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 13 van de Vreemdelingenwet, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.³ Het middelonderdeel dient op dit vlak hoe dan ook dan ook als onontvankelijk beschouwd te worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt haar betoog aan met een gedeeltelijke overname van de bewoordingen van de aanvraag tot visum. Verder wordt er aangehaald dat er een innig gezinsleven beleefd zou worden tussen verzoekende partij en haar vader met een financiële en affectieve afhankelijkheid tussen verzoekende partij en haar vader. Door de in Pakistan opgelopen trauma's zou het gezinsleven nog hechter gemaakt zijn.

Verzoekende partij neemt de motivering in de bestreden beslissing ten aanzien van artikel 8 van het EVRM op de korrel en stelt dat deze kennelijk tekort schiet. Uit de bestreden beslissing zou niet afgeleid kunnen worden dat de individuele situatie van verzoekende partij getoetst werd ten aanzien van artikel 8 EVRM.

De motivering ten aanzien van de familiebanden tussen verzoekende partij en haar vader zou gebrekkig zijn. Er wordt opgemerkt dat verwerende partij het heeft over "vermeende" familiale en affectieve banden. Verzoekende partij is van mening dat ofwel verwerende partij dient te stellen dat er geen

sprake is van dergelijke banden en bijgevolg niet dient te motiveren inzake artikel 8 EVRM, ofwel dat verwerende partij deze banden niet betwist en dat er bijgevolg wel een toetsing ten aanzien van artikel 8 EVRM dient te gebeuren.

Verzoekende partij besluit bijgevolg dat er geen belangenafweging gemaakt zou zijn in het licht van artikel 8 EVRM.

2. Verzoekende partij werpt op dat er niet betwist wordt dat zij deel uitmaakt van de Ahmadi minderheid. De leden van deze gemeenschap zouden vervolgd worden in Pakistan. Derhalve dient er ook rekening gehouden te worden met het algemeen profiel van verzoekende partij waarbij er sprake zou zijn van een precarie situatie waarin deze personen moeten leven.

Dit aspect zou niet beoordeeld zijn en hierdoor zou de zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn.

Weerlegging

Ten aanzien van de beide middelen samen

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁴

2. In hoofddorde merkt verwerende partij op dat verzoekende partij er zich in het kader van hun verzoekschrift er zich voornamelijk toe beperkt de verschillende elementen van de beslissing aan te halen (welke tevens reeds opgemerkt werden in het kader van de visumaanvraag) en om tegen deze argumenten feitelijke elementen op te werpen die de standpunten in de bestreden beslissing louter tegenspreken. Er wordt echter op geen enkele wijze het bestaan van een schending van de opgeworpen bepalingen bewezen. Dit komt er op neer dat verzoekende partij Uw Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, Uw Raad bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat Uw Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van Uw Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval de een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3. De bestreden beslissing werd genomen op basis van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980.

Het artikel 9 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat:

"(...)"

Verder preciseert het artikel 13 van de Vreemdelingenwet:

"(...)"

De bestreden beslissing geeft echter duidelijk aan dat verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied valt van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Er is immers geen categorie voorzien van personen waaronder verzoekende partij zou kunnen ressorteren.

4. Verwerende partij heeft dan ook terecht besloten dat:

"Gezien de bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd."

Hierbij merkt verwerende partij nog op dat de afgifte van een humanitair visum niet van rechtswege wordt toegestaan en dat dit slechts kan gebeuren op individuele basis in uitzonderlijke gevallen en dit gebaseerd op een gestaafde en gefundeerde aanvraag waarvan er inderdaad geen volledige lijst van bewijzen of motieven bestaat.

5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.⁵

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.⁶ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.⁷

In het op heden voorliggende vernietigingsberoep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een gezinsleven baseert met haar vader die in België verblijft en die hier erkend werd als vluchteling.

Vooreerst stelt verwerende partij vast het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar vader in de zin van artikel 8 van het EVRM, niet aannemelijk wordt gemaakt.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.⁸

Verzoekende partij toont geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie aan tussen haarzelf en haar vader. Evenmin wordt aangetoond dat de in België verblijvende ouder, een betekenisvolle zorgdragende rol speelt in het leven van het kind, zodat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.⁹

Vermits het privé -en gezinsleven niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel¹⁰.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.¹¹

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :¹² :

«(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedents voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.¹³

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹⁴

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.¹⁵ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.¹⁶

De argumentering van verzoekende partij laat niet toe om de vaststellingen van verwerende partij op dit vlak tegen te spreken.

6. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.¹⁷ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.¹⁸

7. De opgeworpen middelen zijn bijgevolg ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er in het dossier niet afdoende bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum kunnen rechtvaardigen wat aan de hand van de door verzoeker voorgelegde documenten omstandig wordt toegelicht.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.3.2. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

3.1.3.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt het onderzoek in naar de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.1.3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke

banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting in zijn aanvraag met betrekking tot de gezinsband met zijn vader.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

3.1.3.5. Verzoeker citeert in een eerste onderdeel van het middel een passage uit de bestreden beslissing en werpt vervolgens op dat de verwerende partij slechts op zeer algemene wijze stelt dat de weigering tot afgifte van een humanitair visum niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM waarbij enkele algemene overwegingen worden toegevoegd. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde van de minister (hierna ook: de gemachtigde) heeft nagelaten om zijn individuele aanvraag te toetsen aan artikel 8 van het EVRM. In een derde onderdeel van het middel werpt verzoeker nogmaals op dat de gemachtigde geen enkele afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting in zijn aanvraag waarin hij wees op de rechtspraak van het EHRM en de richtlijnen van UNHCR.

Verzoeker gaat echter uit van een partiële lezing van de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing wel degelijk onderzocht of er op basis van de voorgelegde elementen een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en zijn vader.

Zo wordt in de bestreden beslissing na enkele algemene overwegingen het volgende gemotiveerd:

“Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene is 28 jaar oud, meerderjarig, en er wordt van hem geacht voor zichzelf te kunnen instaan. Er worden geen medische of andere elementen aangebracht op basis waarvan kan worden aangenomen dat betrokkene belemmerd is om voor zichzelf te kunnen instaan. In een bijkomend schrijven dd. 29/05/2019 vanwege CAW Gent werd ter ondersteuning van de visumaanvraag aangegeven dat betrokkene wegens zijn activiteiten ivm de bouw van Ahmadi moskeën risico zou lopen in Pakistan, dat betrokkene wegens de opgelopen trauma's bij zijn moeder en vader moet blijven, dient te worden opgemerkt dat dit verklaringen betreffen zonder stavingsstukken waardoor deze onmogelijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Op basis hiervan komt betrokkene niet in aanmerking voor een visum op basis van humanitaire gronden. Betrokkene toont niet dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon, in casu zijn vader, er werden slechts 3 bewijzen van een geldtransfer (RIA TRANSFER) voorgelegd dd 01/11/2018 + 31/01/2019 + 29/03/2019 voor een totaalbedrag van ongeveer 1000Euro, op naam van zijn moeder maar deze fondsen zouden eveneens jegens betrokkene zijn opgestuurd. Gelet dat de vader, (behoudens een kort verblijf in Duitsland februari - aug 2017) reeds sinds 2005° in België is, op het moment dat betrokkene 14 jaar was),betreffen deze bewijzen van financiële steun over de periode van de laatste 10 maanden (sinds november 2018). Deze vormen dus geen bewijzen van regelmatige steun, tijdens zijn 14 jaar in België werden enkel van het laatste jaar bewijzen van financiële steun aangebracht. Uit het administratief dossier en de verklaringen van de te vervoegen vader in het kader van zijn verschillende asielaanvragen blijkt dat betrokkene nog een zus in Pakistan (gehuwd + kinderen), en eveneens nog 2 ooms woonachtig in Rabwah/ Pakistan heeft. Betrokkene is niet geïsoleerd (familiaal), en er dient van hem niet verwacht te worden om als 28 jarige bij zijn ouders in België te gaan wonen. Betrokkene bewijst aan de hand van het document "Betalingstest Open Universiteit Islamabad dd. 20/11/2018" dat hij studeert en zoals reeds aangehaald ontbreekt het de aanvraag aan overtuigende humanitaire/medische of andere elementen die de afgifte van een humanitair visum enigszins staven en zodoende geen omzeiling van de bepalingen van gezinshereniging art 10(bis)VW betreft waarbinnen de categorie

gezinshereniging van niet -EU meerderjarige kinderen met niet EU ouders niet voorzien werd (infra). Betrokkene kan indien nodig verder financieel gesteund worden door zijn vader vanuit België via RIA Transfer of andere internationale operatoren."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk heeft onderzocht of er op basis van de voorgelegde elementen een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen verzoeker en zijn vader. Verzoeker betwist overigens niet dat hij meerderjarig is en dat "(e)r (...) geen medische of andere elementen (worden) aangebracht op basis waarvan kan worden aangenomen dat betrokkene belemmerd is om voor zichzelf te kunnen instaan." Verzoeker gaat niet in op volgende overwegingen van de gemachtigde in de bestreden beslissing: "(in) een bijkomend schrijven dd. 29/05/2019 vanwege CAW Gent werd (...) aangegeven dat betrokkene (...) wegens de opgelopen trauma's bij zijn moeder en vader moet blijven, (...) dit (betreffen) verklaringen (...) zonder stavingsstukken waardoor deze onmogelijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden." Verzoeker betwist niet dat hij "niet (aantoont) dat hij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon, in casu zijn vader, er werden slechts 3 bewijzen van een geldtransfer (RIA TRANSFER) voorgelegd dd 01/11/2018 + 31/01/2019 + 29/03/2019) voor een totaalbedrag van ongeveer 1000Euro, op naam van zijn moeder maar deze fondsen zouden eveneens jegens betrokkene zijn opgestuurd. Gelet dat de vader, (behoudens een kort verblijf in Duitsland februari - aug 2017) reeds sinds 2005° in België is, op het moment dat betrokkene 14 jaar was),betreffen deze bewijzen van financiële steun over de periode van de laatste 10 maanden (sinds november 2018). Deze vormen dus geen bewijzen van regelmatige steun, tijdens zijn 14 jaar in België werden enkel van het laatste jaar bewijzen van financiële steun aangebracht."

Verzoeker betwist niet dat hij nog familieleden heeft in Pakistan en er niet geïsoleerd is. Zo motiveert de gemachtigde het volgende: "Uit het administratief dossier en de verklaringen van de te vervoegen vader in het kader van zijn verschillende asielaanvragen blijkt dat betrokkene nog een zus in Pakistan (gehuwd + kinderen), en eveneens nog 2 ooms woonachtig in Rabwah/ Pakistan heeft. Betrokkene is niet geïsoleerd (familiaal), en er dient van hem niet verwacht te worden om als 28 jarige bij zijn ouders in België te gaan wonen." Daarnaast wijst de gemachtigde er nog op dat verzoeker studeert aan de universiteit en hij "indien nodig verder financieel (kan) gesteund worden door zijn vader vanuit België via RIA Transfer of andere internationale operatoren". Verzoeker betwist deze concrete motieven van de bestreden beslissing niet. Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij afhankelijk is van zijn vader of zijn vader van hem.

Een gezins- en familieleven met zijn vader dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM toont verzoeker niet aan. De gemachtigde van de bevoegde minister diende in deze omstandigheden dan ook niet over te gaan tot een verdere belangenafweging.

3.1.3.6. In een tweede onderdeel van het middel wijst verzoeker erop dat hij ter ondersteuning van zijn aanvraag zijn geboorteakte heeft neergelegd als bewijs van zijn familiale band. Verzoeker hekelt de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesproken over "vermeende familiale en affectieve banden". Verzoeker voert aan dat de verwerende partij ofwel meent dat de familiale banden niet bewezen zijn, dan dringt een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM zich niet op. Anderzijds kan de verwerende partij menen dat de familiale en affectieve banden niet worden betwist, maar dan kan ze niet spreken over "vermeende" banden. In dat geval wordt van de verwerende partij verwacht dat zij de individuele situatie van verzoeker beoordeelt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker bemerkt dat dit niet werd gedaan.

In de bestreden beslissing staat onder meer het volgende:

"Aangezien betrokkene zich als 28 jarige Pakistaan bij zijn Pakistaanse vader in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet.

(...)

De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om

deze te bereiken. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde duidelijk vermeldt dat verzoeker de zoon is van zijn Pakistaanse vader in België en niet twijfelt aan dit gegeven. Vervolgens geeft de gemachtigde een theoretische uiteenzetting inzake artikel 8 van het EVRM, waarbij hij in het algemeen vermeldt dat *"Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is."* Het gebruik van het woord "vermeend" in dit theoretisch gedeelte doet geen afbreuk aan het feit dat uit de geïndividualiseerde en geconcretiseerde delen van de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt getwijfeld aan de familiale band tussen verzoeker en zijn vader in België.

Alleszins, uit wat hierboven werd uiteengezet blijkt dat verzoeker een gezins- en familieleven met zijn vader dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM niet aantoon, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond. Het betoog van verzoeker in het tweede onderdeel van het middel doet hieraan geen afbreuk.

3.1.3.7. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.1.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

3.1.3.9. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel, genomen uit de schending van:

- *Artikels 9, 13 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*
- *Artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- *Zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

In verzoekers aanvraag werd benadrukt dat:

Net zoals zijn vader behoort hij tot de Ahmadi religie. Hierdoor loopt hij ook een risico op vervolging. Zoals in het asielrelaas van de heer K. M. (...) reeds werd aangehaald, staan er in het Pakistaanse strafrecht ernstige straffen op het belijden van de Ahmadi religie. Aangezien deze religie niet als 'behorend tot de islam' beschouwd wordt, bevinden aanhangers van het Ahmadi geloof zich in Pakistan in een zeer risicovolle situatie. Aangezien K. M. (...) als calligrafist ook meehielp aan het opbouwen van Ahmadi moskeeën, wordt hij beschouwd als een actief lid van de Ahmadi-gemeenschap. Zij kunnen hun religie echter niet openlijk belijden, omdat dit tot vervolging en agressie kan leiden naar hen.

In de bestreden beslissing staat hierover het volgende geschreven:

"In een bijkomend schrijven dd. 29/05/2019 vanwege CAW Gent werd ter ondersteuning van de visumaanvraag aangegeven dat betrokkene wegens zijn activiteiten ivm de bouw van Ahmadi moskeeën risico zou lopen in Pakistan, dat betrokkene wegens de opgelopen trauma's bij zijn moeder en vader moet blijven, dient te worden opgemerkt dat dit verklaringen betreffen zonder stavingsstukken waardoor deze onmogelijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Op basis hiervan komt betrokkene niet in aanmerking voor een visum op basis van humanitaire gronden. "

Tegenpartij betwist niet dat verzoeker, net zoals zijn vader een Pakistaanse Ahmadi-moslim is.

Tegenpartij betwist evenmin dat verzoekers vader in België erkend werd als vluchteling omwille van zijn vrees voor vervolging in Pakistan als Ahmadi-moslim.

Naast de hechte familieband tussen verzoeker en zijn vader is het profiel van verzoeker een tweede bijzonder cruciaal element bij de beoordeling van de aanvraag voor een humanitair visum. Als Ahmadi-moslim in Pakistan bevindt verzoeker zich minstens in een zeer precarie situatie.

Tegenpartij gaat nauwelijks in op verzoekers profiel als Ahmadi-moslim, wegens een gebrek aan stavingstukken.

Tegenpartij, die weet dat verzoekers vader recent als vluchteling erkend werd om diezelfde reden, diende dit element minstens zorgvuldig te onderzoeken.

De zeer precare situatie waarin verzoeker zich bevindt als Ahmadi-moslim in Pakistan is immers een bijzonder belangrijk element in de beoordeling van de aanvraag voor een humanitair visum.

Door dit niet te doen heeft tegenpartij haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De bestreden beslissing is bovendien gebrekkig gemotiveerd."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals hierboven onder punt 3.1.2. uiteengezet.

3.2.3.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft kan worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.1.3.1. werd uiteengezet.

3.2.3.2. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij niet betwist dat hij net zoals zijn vader een Pakistaans Ahmadi-moslim is. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij ook niet betwist dat zijn vader in België werd erkend als vluchteling omwille van zijn vrees voor vervolging in Pakistan als Ahmadi-moslim. Verzoeker werpt op dat hij zich als Ahmadi-moslim in Pakistan in een zeer precare situatie bevindt. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde nauwelijks ingaat op zijn profiel als Ahmadi-moslim wegens een gebrek aan stavingstukken. Verzoeker meent dat dit aspect van zijn aanvraag niet zorgvuldig werd onderzocht.

Verzoeker geeft aan dat hij in zijn aanvraag had gewezen op het volgende:

"Net zoals zijn vader behoort hij tot de Ahmadi religie. Hierdoor loopt hij ook een risico op vervolging. Zoals in het asielrelaas van de heer K. M. (...) reeds werd aangehaald, staan er in het Pakistaanse strafrecht ernstige straffen op het belijden van de Ahmadi religie. Aangezien deze religie niet als 'behorend tot de islam' beschouwd wordt, bevinden aanhangers van het Ahmadi geloof zich in Pakistan in een zeer risicovolle situatie. Aangezien K. M. (...) als calligrafist ook meehielp aan het opbouwen van Ahmadi moskeeën, wordt hij beschouwd als een actief lid van de Ahmadi-gemeenschap. Zij kunnen hun religie echter niet openlijk belijden, omdat dit tot vervolging en agressie kan leiden naar hen."

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende uiteengezet:

"In een bijkomend schrijven dd. 29/05/2019 vanwege CAW Gent werd ter ondersteuning van de visumaanvraag aangegeven dat betrokkene wegens zijn activiteiten ivm de bouw van Ahmadi moskeeën risico zou lopen in Pakistan, dat betrokkene wegens de opgelopen trauma's bij zijn moeder en vader moet blijven, dient te worden opgemerkt dat dit verklaringen betreffen zonder stavingsstukken waardoor deze onmogelijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Op basis hiervan komt betrokkene niet in aanmerking voor een visum op basis van humanitaire gronden."

Uit dit motief blijkt dat de gemachtigde vermeldt dat verzoeker heeft aangegeven dat hij als Ahmadi-moslim een risico zou lopen in Pakistan, maar hierover stelt dat dit een verklaring betreft zonder stavingstukken waardoor deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst.

Uit het administratief dossier blijkt dat de vader van verzoeker op 19 april 2018 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling werd erkend. Dit wordt niet betwist in de bestreden beslissing. De omstandigheid dat verzoekers vader een Ahmadi-moslim is die als vluchteling werd erkend in België, brengt echter niet mee dat aan een volwassen kind (verzoeker is 28 jaar) *zonder meer* een humanitair visum moet worden verstrekt. Uit de visumaanvraag met aanvulling blijkt dat verzoeker enkel een brief van het CAW van 29 mei 2019 voorlegde waarin wordt gesteld dat zijn vader erkend werd als vluchteling omdat hij behoort tot de Ahmadi-religie, dat verzoeker net zoals zijn vader tot deze religie behoort en hierdoor ook een risico op vervolging loopt.

De gemachtigde kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat dit een verklaring is zonder stavingstukken waardoor deze onmogelijk op haar waarachtigheid en feitelijkheid kan worden getoetst. Het is niet

kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te verwachten dat verzoeker, die 28 jaar is en sinds veertienjarige leeftijd in Pakistan woont zonder zijn vader, minstens enig stuk of een geconcretiseerde verklaring naar voor zou brengen waaruit blijkt dat hijzelf als Ahmadi-moslim problemen heeft gekend, ter staving van zijn humanitaire visumaanvraag.

Met zijn summiere uiteenzetting maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde minister zijn profiel op onzorgvuldige wijze zou hebben onderzocht.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET